

Reinier had in zijn rug het bijtende lachje van juffrouw Rosenthal gevoeld en gestotterd:

‘Ja meneer, best meneer...’

‘Mooi!’

Daarna had zich tusschen haar en hem een fluistergesprek ontwikkeld. Zij opgewonden, woedend. Hij glimlachend, kalmeerend. Ten slotte had hij haar gevraagd even naar de boekhouding te gaan om een bepaalden post uit te zoeken en zij was, vereerd, de deur uitgewerveld.

‘U moet zich van haar maar niets aantrekken,’ had hij toen tot hem gezegd. ‘Ze is een beetje nukkig, weet je.’

Hij had krampachtig gelachen en wilde juist antwoorden toen juffrouw Rosenthal weer naar binnen stormde. ‘Zeg...’ begon ze.

‘U ziet toch dat ik bezig ben.’

Kleintjes was ze toen gaan zitten.

‘Maar het gaat best, kerel, het gaat uitmuntend,’ en daarbij had hij hem eenige malen goedkeurend op den schouder geklopt. Daarna was hij weer naar zijn plaats gegaan.

‘Zeg...’ begon zij toen weer.

‘Ik wou je even spreken, ga even mee,’ had hij afgemeten geantwoord. Ze hadden samen het kantoor verlaten. En Reinier had begrepen dat hij haar afstrafte. Zoo iets als:

‘Dat komt heelemaal niet te pas, een jongen die zijn moeder pas verloren heeft... Ik verbied je zoo tegen hem op te treden.’

En dat is juist wat Reinier haat, want het doet hem te veel denken aan bedelen en liefdadigheid.

Elisabeth Zernike

VOORJAAR

Leida sloeg haar oogen op; in haar droom was een ruischen van vleugels geweest, vleugels zoo groot als deuren, die samenklaptten en haar een wereld lieten zien. – Haar hart bonsde er nog van. Een vreemde, open wereld – met veel water? – neen, eigenlijk wist ze dat niet meer.

En nu klonk datzelfde klapwieken heel nabij en scherp: op den rand van haar waschkom zat een jonge spreeuw, zijn veeren glansden in het licht. Dat bracht geluk, een vogel, die naar binnen vloog!

Leida sloeg de dekens weg, en de spreeuw vloog piepend, zonder zijn